

פירוש
על
ספר
נחום

פרק א'

פסוק א' - נבואה על נינוה, שהתנבא נחום מהעיר אלקוש.

פסוק ב' - ד' כועס ונוקם מאויביו הגוים, שומר שנה להם, אבל לא מישראל עמו.

פסוק ג' - ד' אמנם מאריך את כעסו ואינו ממהר לתת עונש לרשע, אע"פ שהוא גדול בכוחו ויש בידו כח להעניש בכל זמן שירצה, אבל אינו מוותר לגמרי, ד' בא להעניש את הגוים ברוח סערה, ומביא חושך עליהם, ומדמה זאת לענן שמחשיך, ולאבק שתחת הרגלים.

פסוק ד' - ד' גוער על הים ומייבשו, הנמשל: שיכרית את שרי נינוה, ואת כל הנהרות ייבש, הנמשל: נבוכדנצר יחריב את אשור ועוד ארצות, מקומות שיש בהם מרעה שמן כמו בשן וכרמל יכרתו, הנמשל: שיאבדו העשירים, גם פרח שביער הלבנון יוכרת, הנמשל: שתכלה הצלחתם.

פסוק ה' - מפחד ד' ירעדו ההרים, והגבעות תהיינה נמסות, הנמשל: המלכים והשרים יפחדו מגזרתו, הארץ תשרף מפני כעסו, והתבל הוא החלק המיושב בעולם עם כל היושבים בה יכלו.

פסוק ו' - מי יוכל לעמוד בפני כעס ד', כעסו ישפך כאש שהולכת ושורפת, כך יכלה ויאבד, והסלעים ישברו ויכתתו ממנו, הנמשל: בעלי הכח יחלשו ויאבדו.

פסוק ז' - גם בשעה שמעניש את אויביו טוב ד' ליריאיו, והוא להם לחוזק, ושם לב לדעת את אלו שבוטחים בו וחוסים בצילו. (לא כמו בשר ודם שאינו זוכר להטיב למי שמגיע טובה בזמן שעסוק להעניש את אויביו).

פסוק ח' - נבוכדנצר יבא במהירות לכלות את הכל כמו מים שבאים בזרם ושוטפים הכל, וחושך ירדוף את אנשי אשור שהם אויבי ד'.

פסוק ט' - פונה אל אנשי נינוה ואומר להם: מה אתם חושבים על ד', האם אתם חושבים להנצל מגזרתו, דעו לכם כי יביא עליכם כליון, ובפעם אחת יכלה אתכם ולא יוצרך להביא פעמיים צרה.

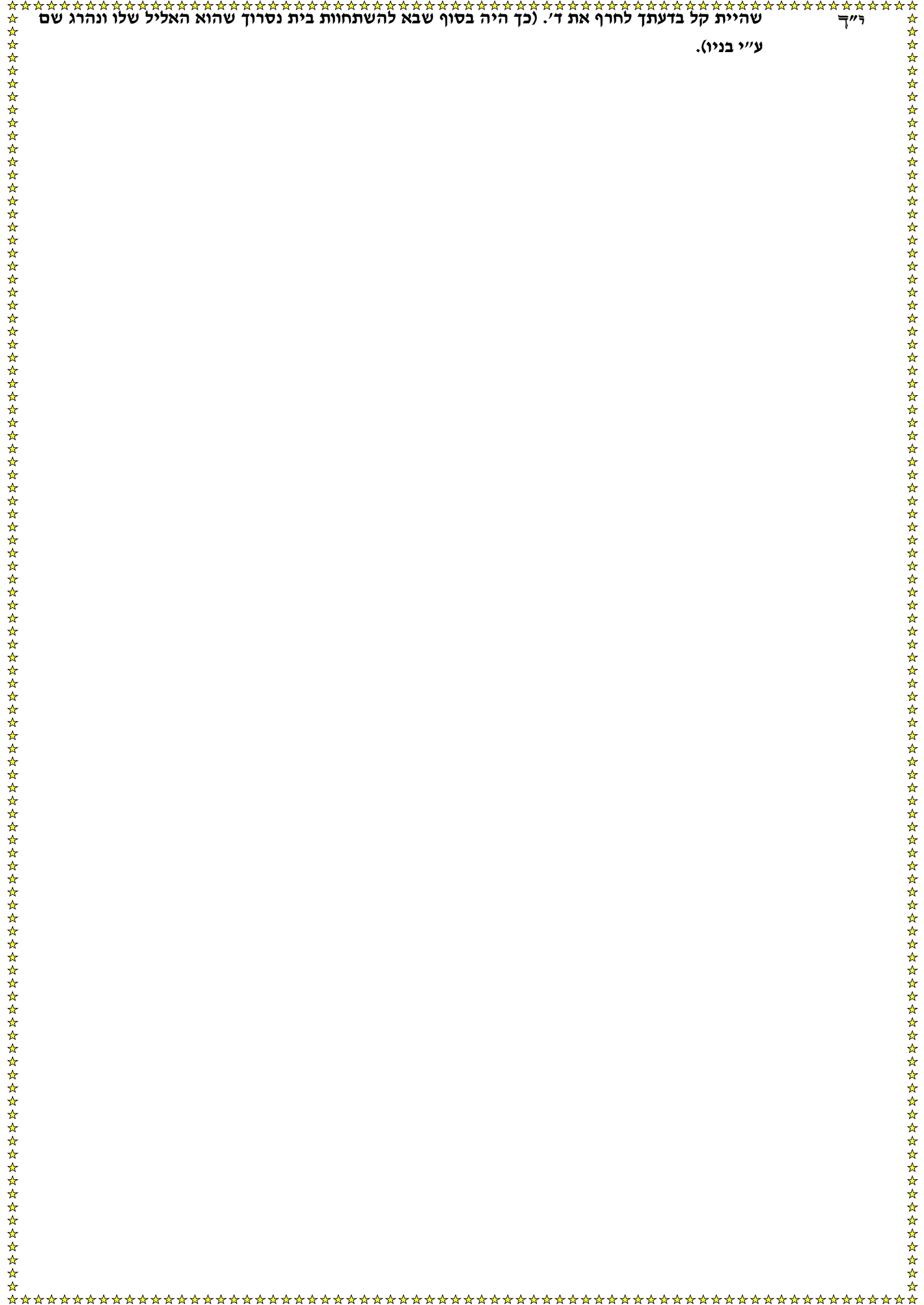
פסוק י' - בזמן שיהיו מאוחדים וקשורים זה לזה בקשר אמיץ, ומדמה זאת לקוצים שהם אחוזים ומסובכים זה בזה, ובזמן שיהיו עסוקים בשתיית יין להשתכר, יהיו נאכלים כקש יבש כשהוא בשל, שנשרף היטב.

פסוק י"א - את נינוה, ממך יצא סנחריב שחשב מחשבה רעה על ד' להחריב את בית מקדשו, ויועץ עצות רעות (כאדם בלי עול מלכות שמים) לחרף את ד' ע"י רבשקה שר צבאו.

פסוק י"ב - כה אמר ד': גם אם אנשי נינוה יהיו מאוחדים בדעה ובעצה אחת, וגם אם יהיו רבים שזו סיבה לנצחון, אעפ"כ יהיו נכרתים ויעברו מן העולם, ואתן להם עינוי עד שיאבדו ולא אצטרך לענות אותם עוד.

פסוק י"ג - בזמן קרוב אשבור את העול של אשור מישראל, ואת החבלים הקשורים אנתק, כלומר שלא יהיו נכנעים עוד תחת אשור.

פסוק י"ד - הנביא אומר למלך אשור לא יהי עוד מלך מזרעך, מבית אלהיך אכרית כל פסל וכל מצבה, שם תקבר בגלל

שהיית קל בדעתך לחרף את ד'. (כך היה בסוף שבא להשתחוות בית נסרוך שהוא האליל שלו ונהרג שם

ר"ף

ע"י בניו).